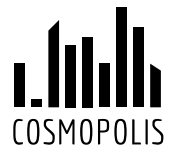

Phillipa Ashleyová

Slunce nad zátokou

Potěší
a zahřeje
u srdce

Phillipa Ashleyová

*Slunce
nad
zátokou*

Přeložila Klára Kolinská

Copyright © Phillipa Ashley 2020

Phillipa Ashley asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Klára Kolinská, 2024

Cover illustration © Shutterstock / Ian Woolcock, Arnow Tepinjai,
Detchana Wangkheeree

ISBN 978-80-271-3994-1

S díky a úctou věnováno zaměstnancům
britské zdravotnické agentury COG-UK.

Prolog

„Tak co, jak je, holčičko?“ Babi Marge stála venku za oknem uzavřeného oddělení nemocnice a mávala. Už dvě hodiny se ze svého místa na strážní ani nehnula.

Do sterilního pokoje, v němž Rose ležela, by ji nepustili. Marge bylo devětasedmdesát let, sama se netěšila příliš pevnému zdraví a často říkala, že to ona by měla ležet v nemocnici. S vážnou nemocí však bojovala Rose.

Rosina matka Stella právě v pokoji nebyla, ale Marge čekala, že se za chvíli vrátí – možná. Přijela z Kalifornie na vzácnou návštěvu, aby svou dceru viděla, než bude muset podstoupit transplantaci. Šla si pro kávu – další. Rose bylo jasné, že situaci nezvládá a potřebuje nějakou výmluvu, aby se mohla alespoň na chvíli vzdálit.

Rose chápala, že vyrovnat se s něčí vážnou nemocí není snadné, zejména když jde o vlastní dceru, a to i v případě, že se už před lety jedna druhé odcizily. Rosina matka byla právě na počátku zářné kariéry televizní producentky, když po jediné noci s náhodnou známostí otěhotněla. Její otec byl údajně herec a Stella neměla čas ani na to, aby mu o Rose řekla, než se po prohýřené noci zabil na motorce.

Stella odcestovala do Anglie, kde se jí narodila Rose, ale pak se vrátila zpátky do Ameriky, protože dostala nabídku na práci snů v nekonečném seriálu. Rose nechala v Anglii, ale vždycky ji finančně podporovala, a pokud to bylo možné, jezdila za ní na návštěvy.

V důsledku její nepřítomnosti po většinu času zodpovědnost za Rosinu výchovu víceméně převzala babička Marge. Stella si přála, aby její dcera chodila do anglické vesnické školy a měla pevné rodinné zázemí, a obojího se jí u babičky dostalo. Nedalo se tvrdit, že by matka Rose nechyběla, ale anglická škola ji bavila a těšila se, až začne studovat archeologii na Cambridgeské univerzitě, což její babičku naplňovalo nevýslovnou hrdostí. Rosin zesnulý dědeček byl knihovníkem a celý život se živě zajímal o historii. Bohužel zemřel, když Rose chodila ještě do školky, avšak jedna z jejích nejranějších vzpomínek byla, jak jednou celá rodina podnikla výlet na nějaký hrad na pobřeží. Pamatovala si, jak k němu dojeli lodí, ale zbytek toho dne měla ve vzpomínkách jakoby v mlze. Až mnohem později zjistila, že hrad, na který je dědeček vzal, byl St. Mawes v Cornwallu. Dědeček byl podle všeho vášnivý mořeplavec, ale zemřel dřív, než stihl Rose do tohoto umění zasvětit.

Babička Marge o něm Rose často vyprávěla a cíleně v ní podporovala zájem o minulost, zejména o dávno zaniklé starověké říše. Napomáhaly tomu i knihy, kterých byla spousta po celém domě, přetékal z polic a vršily se ve vysokých komíncích u postelí a kolem pohovek jako díly nekonečné literární stavebnice.

Když Rose s vyznamenáním absolvovala místní střední školu, s babiččinou podporou si podala přihlášku ke studiu historie na Oxfordu a ke svému nemalému překvapení byla přijata. Věděla, že nikdy nezapomene na den, kdy vstoupila do auly oxfordské univerzitní koleje, oblečená v černém taláru a s akademickým baretem na hlavě. Napůl očekávala, že u čestného stolu ji a ostatní studenty přivítá profesor Brumbál. Místo toho tam však stála žena ve věku její matky se zelenými vlasy a s výrazným severoanglickým přízvukem.

V tom okamžiku Rose pojala odhodlání využít nabízené příležitosti na maximum a vynasazít se, aby jednoho dne možná sama mohla stát před skupinou čerstvě přijatých studentů, připravená poodhalovat jim fascinující tajemství archeologie.

Pomyšlení na tyto časy plné štěstí – a naivity – v ní vyvolávalo směs

radostných i hořkých vzpomínek. V té době ještě neměla ani tušení, jaká černá mračna se za obzorem jejího života kupí. Až o několik let později začala pociťovat příznaky nemoci a teprve po dalších letech se dozvěděla konečnou diagnózu.

Zpočátku předpokládala, že jí lékaři sdělí, že vědí přesně, co je s ní v nepořádku a jak to léčit; trvalo však několik měsíců, než specialisté diagnostikovali její stav jako aplastickou anémii.

„Hm, to nezní tak hrozně,“ prohlásila tehdy její babička, která seděla vedle ní. „Anémii má přece spousta lidí. S tím si dokážete poradit, ne?“

Krátký, laskavý úsměv na tváři primářky oddělení poskytl Rose odpověď ještě dřív, než jim doktorka stačila vážnost situace vysvětlit slovy. Kromě toho Rose už předtím konzultovala vše s doktorem Googlem – až příliš často, než aby si neuvědomovala, co by její příznaky mohly znamenat a jaká je její prognóza podle nejhoršího scénáře.

„Aplastická anémie je bohužel poněkud jiná než ostatní typy,“ odpověděla lékařka vlídně. „Znamená to, že vaše kostní dřev neprodukuje dostatek krevních buněk, které vaše tělo potřebuje k tomu, aby mohlo zdravě fungovat. Proto se cítíte tak unavená a malátná.“

„A proto se mi tak často dělají modřiny a mívám bolesti hlavy?“

„Ano, přesně tak.“

Rose měla v živé paměti, jak babiččina ruka stále pevněji tiskla její, až jí začaly brnět prsty, zatímco lékařka mluvila dál a vysvětlovala jim, že bude potřebovat transplantaci kostní dřevě – jež je také známá jako transplantace kmenových buněk –, protože bez toho by se její stav nevyhnutelně začal postupně zhoršovat a její vyhlídky by nebyly dobré. Rose věděla, co to znamená. Bez transplantace by mohla zemřít – přesněji řečeno, jestli transplantaci nepodstoupí, zemře.

„Já ti můžu kmenové buňky darovat!“ prohlásila její matka, když jí Rose zprávu telefonicky oznámila.

„Na to už jsi bohužel moc stará, mami,“ vysvětlila jí Rose. „A já nemám žádné další přímé příbuzné, takže holt musím doufat, že se pro mě najde vhodný dárce v centrálním registru.“

Její babičce se podařilo kontaktovat několik vzdálených bratrance a sestřenic a oslovila i každého ve vesnici, kdo by věkově přicházel v úvahu jako možný dárce, a Rosina nejlepší kamarádka Maddie zorganizovala kampaň mezi studenty s výzvou, aby se nechali testovat. Vhodný dárce se však mezi nimi nenašel, a tak Rose nezbyvalo nic jiného než doufat, že se časem objeví někdo v centrálním registru. Snažila se myslet pozitivně a nedat na sobě před babičkou znát, že má strach, přestože dobře věděla, že ji neoklame i že úzkost a obavy její zdravotní stav jenom zhoršují.

Navzdory tomu, jak moc se snažila neztrácet optimismus, ty dlouhé týdny mezi cestou na registr a čekáním na zprávu, jestli se našel vhodný dárce, pro ni byly pokaždé plné mučivého napětí. Měla pocit, jako by se celý její život zastavil. Nebyla schopná dělat nic, musela přerušit studium, a tak jí celý čas vyplňovalo jen čekání, zatímco týdny plynuly pomalu a nezadržitelně jako zrnka písku propadávající přesýpacími hodinami. A pak nastal okamžik, kdy jí oznámili, že se dárce našel – a dokonce k tomu došlo rychleji, než se Rose kdy odvažovala doufat. Když se tu zprávu dozvěděla, rozplakala se úlevou, ale vzápětí na ni dolehla celá tíže nejistého očekávání. Babička Marge a Maddie tonuly v slzách a matka jásala radostí, ale Rose věděla, že je to jen začátek a že má před sebou dlouhou cestu, jejíž výsledek jí nikdo nemůže zaručit.

Několik posledních týdnů podstupovala přípravnou terapii, jejímž cílem bylo odstranit z jejího těla stávající kmenové buňky, aby jí co nejdřív mohly být do krve vpraveny buňky dárce, a mohla tak začít obnova jejího imunitního systému. Od toho dne, kdy byla přípravná léčba ukončena, ležela Rose na uzavřeném oddělení, které měla celé pro sebe, protože bylo třeba chránit její tělo před infekcemi, aby bylo připravené na transplantaci. Nedokázala rozlišit, nakolik je jí špatně a cítí se slabá v důsledku strachu a rozrušení a nakolik jde o vedlejší účinky cytostatik, která ničila její kmenové buňky.

Babička Marge jí znovu zamávala přes okenní sklo a neslyšně vyslovila: „Mám tě ráda.“ Rose si v duchu vybavila, o čem spolu mluvily

předchozí den. Její matka byla v tu chvíli ještě na cestě z Los Angeles, ale s ní by Rose tento rozhovor beztak vést nechtěla.

„Co když se to nepovede?“ zeptala se babičky.

„Povede se to. Shoda s tím dárcem je vynikající. Říkala to primářka.“

„Ale stejně, co když se to nepovede? Co když...“

„Žádné *co když*, zlato. Povede se to a ty se uzdravíš.“ V modrých očích babičky Marge zajiskřila šibalská světylka. „Nehodlám si nechat ujít, jak doděláš ten doktorát a bude z tebe profesorka. Ještě tě pozvou do toho seriálu s tím Baldrickem, jak se to jmenuje – *Dobové vykopávky*.“

„Babi, ten seriál už dávno skončil.“

„No, to je jedno. Tak můžeš být v něčem jiném, třeba s tím fešákem Neilem, teď si nevzpomenu, jak se jmenuje dál. Víš, koho myslím, toho vlasatého Skota.“

„Hm, radši bych byla v televizi s Alice Robertsovou,“ poznamenala Rose, kterou babiččin popis známého archeologa a televizního moderátora Neila Olivera velmi pobavil. „Ale bohatě by mi stačilo, kdybych jednou dodělala doktorát a dostala práci v oboru – jakoukoli.“

Babička se na ni usmála a pohladila ji po ruce. „Ty se nikdy nebudeš muset spokojit jen tak s něčím, zlato. Jsi nejlepší.“

Rose opětovala babiččin úsměv a vděčně přijala políbení na čelo a objetí s vědomím, že je to na dlouhou poslední fyzický kontakt, který si může dopřát. Po transplantaci ji čekají týdny na uzavřeném oddělení, kdy se její imunitní systém bude obnovovat za pomoci dárcovských kmenových buněk.

Zavřela oči a v duchu si představovala, jaký asi je. Vysoký, nebo spíš podsaditý? Byl to Brit, to jediné věděla, stejně jako to, že dárci kostní dřeně musejí být fit, zdraví a ne starší než třicet let. Ideálními dárci jsou zkrátka fyzicky zdatní mladí muži – a s tou představou Rose neměla nejmenší problém.

Sama se neodvažovala snít o tom, že by se někdy mohla ke studiu vrátit a získat doktorský diplom. V poslední době měla pocit, že se

její mozek proměnil v chumáč vaty. Dřív jí to myslelo jasně a přesně, milovala učit se novým věcem a studium archeologie ji bavilo nade všechno na světě, ale když onemocněla, musela se toho všeho vzdát. Ode dne, kdy nastoupila léčbu, měla sotva dost energie na to, aby otevřela knížku, a že by se zabývala složitějšími myšlenkami, nepřicházelo vůbec v úvahu. A časté bolesti hlavy jí v tom také příliš nepomáhaly.

Jen stěží si dokázala vzpomenout, jak vypadá normální život – nebo představit si, že se k němu někdy vrátí. Musela se k té myšlence upínat vši silou vůle, aby jí nepřestala vnímat, aby neztratila naději...

Do pokoje vešla sestra, oblečená v kompletním ochranném oděvu. Usmála se na ni očima a její hlas zněl věcně, ale laskavě. Nic nenasvědčovalo tomu, že nastala chvíle, kdy Rose zachrání život.

„Tak, Rose, je čas na váš speciální koktejl,“ oznámila jí povzbudivým hlasem. „Jste připravená?“

„Jo – jako nikdy v životě.“

„Dobře.“ Sestra se jí pozorně podívala přímo do očí. „Ale je úplně normální mít strach a zároveň se těšit, víte? Je to koneckonců vaše velká chvíle.“

„Jo, já vím.“

„Takže, chcete se ještě na něco zeptat, než se do toho pustíme?“

Ano, samozřejmě že se Rose chtěla ještě na něco zeptat, ale napadaly ji jen stejné otázky, které už lékařům kladla mnohokrát a které jí také už dávno zodpověděli. Byly to otázky, jež se jí honily hlavou nescetněkrát, a odpovědi, které dostávala, ji nikdy zcela neuspokojovaly. Její osud byl stejně nerozpoznatelný jako nějaký záhadný předmět pohřbený hluboko v zemi. Nikdo jí nedokázal dát odpověď na tu nejdůležitější otázku: bude žít, nebo zemře?

„Ne, myslím, že ne, děkuju,“ odpověděla. „Už bych to radši měla za sebou.“

Sestra chápavě přikývla a přivřela oči. „Dobře, tak se do toho dáme.“

Rose se usmála a snažila se neznepokojoval tím, jak se jí rozbušilo

srdce, když sestra napojila sáček s infuzním roztokem na její centrální katetr.

Tak se do toho dáme. Neměla by u toho slyšet fanfáry? A neměl by ji doprovázet slavnostní průvod, neměly by vzduchem létat barevné konfety a neměly by vysoko stříkat gejzíry šampaňského?

Místo toho všeho vnímala jen bzučení a pípání monitorů a občasný komentář sestry, která jí vysvětlovala, co právě dělá.

Necítila žádnou bolest. Sestra jen zavěsila nový plastový sáček na infuzní stojan vedle její postele.

Obyčejný sáček. Plastový pytlík s oranžovočervenou tekutinou, jejíž odstín jí připomněl rajčatovou polévku, kterou jim občas servírovali v univerzitní menze.

Mohlo by v tom být cokoli.

Rose na něj fascinovaně zírala. Životodárný pytlík.

Po chvíli se zachichotala.

„Copak vás pobavilo?“ zeptala se sestra a věnovala jí kratičký pohled, než se zase plně soustředila na kontrolu hadiček spojujících Rosin centrální katetr s infuzním sáčkem s kmenovými buňkami.

„Ale nic.“ Rose kývla hlavou k sáčku s roztokem. „Vypadá to jako pytlík, co mají na zboží v Tesco. Ale to, co v tom je, se v supermarketu koupit nedá.“

Sestra zmateně povytáhla obočí a na chvíli zaváhala, než přikývla a zasmála se. „Aha, ano, no vidíte, máte pravdu.“

Rose však věděla, že sestra nemůže vědět, jak to myslí a co prožívá. Ne, nemůže doopravdy vědět, co ten obyčejně vypadající sáček znamená, navzdory tomu, kolika pacientům už jeho obsah aplikovala, kolika lidem pomohla, kolik let už má na tomto oddělení odpracováno.

Nikdo, kdo si tím sám neprošel, to nemůže vědět.

Sestra dokončila nastavení infuze; opakovaně se přitom Rose ptala, jestli je všechno v pořádku, a pak u ní ještě chvíli zůstala a povídala si s ní, aby se ujistila, že její pacientka pochopila, co může během následujících týdnů v izolaci očekávat a jak bude probíhat léčba, kterou

jí budou muset nasadit, aby se její tělo snáze vyrovnalo s vedlejšími účinky transplantace.

Když sestra nakonec odešla, Rose se rozhlédla kolem sebe. Za oknem už nikdo nestál. Navzdory tomu, že jí do žil doslova proudila naděje na život, měla pocit, že je na celém světě úplně sama. Odted' to bude jen na ní.

A pak se zničehonic za oknem znovu objevila babička Marge, mávala na ni a jednou paží objímala kolem ramen Rosinu matku, na jejíž tváři byly zřetelně vidět černé šmouhy od řasenky rozmazané slzami. Matka jí poslala vzdušný polibek a Rose zvedla paži a pokusila se její gesto opětovat, ale cítila se příliš slabá. Najednou se jí strašlivě chtělo spát... Nebylo divu – minulou noc ani oka nezamhouřila.

Dívala se, jak jí z infuzního sáčku pomalu, kapku po kapce, vtéká do žil ten drahocenný dar, a znenadání pocítila tak prudký záchvěv naděje smísené se strachem, až málem nahlas vykřikla. Dnešek pro ni znamenal začátek nového života a Rose si v tu chvíli umínila, že jestli nemoc přežije, nepromarní z něj ani minutu.

Kapitola 1

O čtyři roky později, začátkem března

„Rose, zlato...“

Rose vzhlédla. U jejího křesla stála matka a držela v ruce porcelánový hrnek s podšálkem.

„Tady máš čaj.“ Matka nakrčila nos a podala jí šálek. „Je to ten yorkshirský utrejch, co v něm stojí lžička. Nic jiného jsem nenašla.“

„Babička nic jiného nepila,“ odpověděla Rose. „Hrozně si potrpěla na pořádně silný čaj.“

„Přivezla jsem nějaké bylinkové čaje, pro všechny případy,“ poznamenala matka a opatrně usrkla tmavé tekutiny, již by babička Marge s gustem popsala jako „kočičí čuránky“.

To pomyšlení vyloudilo Rose na tváři úsměv, jeden z mála, které si za posledních pár týdnů, ode dne, kdy její babička zemřela, dopřála. Dokonce i teď, když měla po boku matku, se jí zdálo, že hodiny na krbové římsě tikají o poznání hlasitěji než kdy dřív, což jen zdůrazňovalo vědomí prázdnoty, která v domě zavládla. Rose upíjela čaj, zatímco matka zvedla vyzvánějící telefon a s někým mluvila. Na skříňce s šicími potřebami ještě leželo klubko vlny a pletací jehlice; vedle křesla se kupila hromádka paperbackových vydání romantických románů a navrchu byl položen babiččin tablet.

Rose byla přesvědčená, že si nedokáže zvyknout na představu, že už

nikdy neuvidí babičku v tom křesle sedět, přestože už to byly dva týdny, kdy Marge uložily k poslednímu odpočinku.

Matka přiletěla z Ameriky na pohřeb a od té chvíle bydlela v domě s Rose.

„Promiň, omlouvám se,“ řekla matka, když odložila telefon. „To byl jeden z hlavních producentů. Strašně nerada to říkám, ale nemůžu tu zůstat věčně. Budu se muset vrátit zpátky do práce.“

Navzdory tomu, že americký přízvuk Stelly Vernonové byl s přibývajícím věkem stále výraznější, čas od času se v něm dosud bezděčně ozval její východoanglický původ, zejména v situacích, kdy byla nervózní nebo rozrušená.

„To je v pohodě,“ odpověděla Rose apaticky. „Já to zvládnou, neboj.“

Matka ji poplácala po ruce a rozhlédla se po pokoji. „Aspoň že ti babička odkázala tenhle domek, takže nepřijdeš o střechu nad hlavou. Musí mít docela slušnou cenu, i když není přímo ve městě. Slyšela jsem, že ceny nemovitostí v Cambridgi šly v poslední době hrozně nahoru.“

„To nevím. Už dlouho jsem se na stránky realitek nedívala.“

„Takže chceš zůstat tady? Neuvažovala jsi o tom, že by sis pořídila nějaký menší byt ve městě?“

„Ve městě bych si nemohla dovolit pronajmout ani psí boudu,“ odpověděla Rose a významně obrátila oči v sloup. „Tahle chalupa nemá takovou cenu, jak si asi myslíš, a kromě toho, já to tady mám ráda.“

„Ale neříkej mi, že bys nechtěla bydlet tam, kde to trochu žije?“ namítla matka, nakřčila nos a přitáhla si kašmírový pléd těsněji k tělu. „Že bys odsud nechtěla vypadnout aspoň v zimě? Vždyť je to tu úplná ledárna.“

„Taky je teprve březen, mami. Přece víš, jak tady v tuhle roční dobu fouká.“

„Asi jsem zdejšímu počasí v Los Angeles odvykla. Ale přece mi nechceš tvrdit, že jezdíš každý den do školy na kole?“

„Když je opravdu špatné počasí, můžu jet autem, ale jezdit do prá-

ce na kole mi pomohlo dostat se po transplantaci zase do formy, a navíc mě to baví. V Cambridgi se dneska beztak skoro nedá zaparkovat.“

„Ani s tím tvým mini autíčkem? A to nemají členové profesorského sboru vyhrazená místa?“ Matka se zasmála. „Ty jsi ale svéráz, Rose.“
Svéráz?

Než Rose stačila začít protestovat, že v Cambridgi není ježdění na kole považováno za výstřednost a že je až na samotném konci akademického potravního řetězce, matka ji nečekaně sevřela v pevném objetí. „Je mi strašně líto, že už tu babička není. Měla jsem ji moc ráda, i když jsme si nikdy nebyly zvlášť blízké, a nikdy jí nepřestanu být vděčná za to, že se tě ujala.“

Ten nenadálý projev citů měl za následek, že Rose znovu vytryskly z očí slzy. Vzdychna a vděčně se stulila matce do náručí.

„Teď se sem budu snažit jezdit častěji, zlato, slibuju,“ ujistila ji matka. „A možná bych si dokonce mohla najít práci tady v Anglii. Za těch posledních pár týdnů jsem si tu zase zvykla a Anglie mi bude chybět – dokonce i to zdejší počasí.“

Ta slova vyvolala Rose na tváři úsměv. Pustila matku z objetí a zamířila do kuchyně pro roli papírových utěrek, aby si mohla utřít usazené oči. Když se vrátila do pokoje, matka listovala v knížce, kterou Marge četla to ráno, kdy zemřela.

„Jsem ráda, že máma netrpěla žádnou dlouhou nemocí,“ poznamenala Stella a hlas se jí zachvěl. „Pro ni to tak bylo lepší, ale o to horší to asi bylo pro tebe. Musel to být hrozný šok.“

Rose o tom sama také už mnohokrát přemýšlela a pokaždé dospěla ke stejnému závěru. Její babička zemřela na rozsáhlý infarkt, zatímco pracovala na zahradě. Rose ji našla, když se vrátila domů z koleje pro zapomenutý notebook. Při vzpomínce na to, jak tam babička bezvládně ležela na studené zemi, se ještě dnes pokaždé zachvěla hrůzou, přestože ji přivolaní záchranáři ujistili, že smrt musela nastat prakticky okamžitě.

„Jinak by to ani nechtěla...“ pousmála se Rose. „Zrovna shrabovala listí kolem krokusů – ty měla ze všech kyttek nejradši. Říkala, že jsou to první poklady země, co ohlašují, že jaro už je za dveřmi.“

„Jo, tu svou zahradu milovala... Máš v plánu najmout si na ni zahradníka, nebo ji zvládneš sama o prázdninách?“ Stella uvažovala rychle, očividně nechtěla příliš prodlévat u ponurých témat.

„O ‚prázdninách‘ mám na práci spoustu jiných věcí,“ upozornila Rose matku trpělivě. „A zahradníka beztak asi nebudu potřebovat, protože uvažuji o tom, že chalupu pronajmu.“

„Ty ji plánuješ pronajmout? Ale neříkala jsi, že se nechceš přestěhovat do města?“

„Nechci, ale náhodou jsem narazila na jeden letní výzkumný projekt, co vypadá moc dobře. Dávají k němu i malý grant, a kdybych ho dostala, mohla bych o prázdninách vést archeologický výzkum ve spolupráci s další univerzitou.“ Rose se usmála a dodala: „Jde o nové naleziště na opravdu zajímavém místě, a navíc je to projekt přesně v mém oboru.“

„No, řekla bych, že to zní jako výborný nápad. Aspoň změníš prostředí a seznámíš se s novými lidmi – to ti určitě udělá dobře,“ přikývla Stella spokojeně. Rose bylo jasné, že těmi „novými lidmi“ nejspíš myslí nové *muže*. „A kde to je?“ zeptala se matka.

„V Cornwallu,“ odpověděla Rose. „Na poloostrově Lizard. Je to skvělá příležitost dělat na opravdovém výzkumu a dokonale to naleziště poznat,“ dodala a nemilosrdně pohřbila matčinu nesmělou představu, že by práce na archeologických vykopávkách poskytovala nepřeborné příležitosti k seznamování.

„V Cornwallu? To zní ohromně romanticky a divoce. Úplně jako z *Poldarka*.“

„Pochybuju, že ten tam ještě bude...“ poznamenala Rose. „Ale říkala jsem si, že bych se tam mohla naučit plachtit. Vždycky jsem to chtěla umět. Ale všechno záleží na tom, jestli ten grant dostanu. Ještě jsem o něj ani nepožádala. Co babička uměla, neměla jsem na to ani pomyslení.“